

РЕШЕНИЕ

№ 1284

гр. София, 29.02.2016 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XII КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ,
в публично заседание на 29.01.2016 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Славина Владова

ЧЛЕНОВЕ: Юлия Раева

Николай Ангелов

при участието на секретаря Цветелина Заркова и при участието на прокурора Милен Ютеров, като разгледа дело номер **9339** по описа за **2015** година докладвано от съдия Юлия Раева, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс (АПК), вр. чл. 63, ал. 1 от Закона за административните нарушения и наказания (ЗАНН).

С Решение на Софийски районен съд (СРС) от 17.07.2015 г., НО, 17-ти състав по НАХД № 19962/2014 г. по описа на СРС е отменено Наказателно постановление (НП) № 38-150/13.10.2014 г. издадено от председателя на Държавна агенция „Национална сигурност“ (Д.), с което на частен съдебен изпълнител (ЧСИ) С. Б. Я. на основание чл. 23, ал. 1 от Закона за мерките срещу изпирането на пари (ЗМИП) е наложено административно наказание „глоба“ в размер на 500 лева за нарушение на чл. 6, ал. 2 от ЗМИП.

Решението е обжалвано с касационна жалба от председателя на Д.. В касационната жалба се обосновава, че решението е неправилно поради нарушение на материалния закон. Излагат се аргументи, че ЧСИ е адресат на задължението по чл. 6, ал. 2 от ЗМИП и от събраните по делото доказателства се установява неизпълнението му, с което е осъществен съставът на вмененото му нарушение.

В съдебно заседание процесуалният представител на касатора поддържа жалбата на изложените в нея основания.

Процесуалният представител на ответника дава становище за неоснователност на касационната жалба.

Прокурорът счита касационната жалба за неоснователна.

Съдът, като взе предвид събраните по делото доказателства, доводите на страните и съобрази закона, намира за установено следното:

Касационната жалба е подадена от процесуално легитимирано лице и при спазване на преклузивния 14-дневен срок, поради което е процесуално допустима.

Разгледана по същество, касационната жалба е неоснователна.

От фактическа страна районният съд е приел за установено, че изпълнително дело № 201008440402194 било заведено при ЧСИ Я. с район на действие СГС, като след извършване на различни изпълнителни действия спрямо имуществото на длъжника по делото - [фирма], била насрочена публична продан на недвижим имот - сграда на две нива, находяща се в [населено място], площад Б. № 1 с разгъната застроена площ от 1 500 кв. м, при първоначална цена от 1 275 000 лева.

В запечатан плик, регистриран в СРС, регистратура на ЧСИ на 19.11.2012 г. било депозирано наддавателно предложение за участие в публичната продан на [фирма] с ЕИК[ЕИК] със седалище в [населено място]. На следващия ден -20.11.2012 г. в 9.00 ч. в канцеларията на СРС, помощник частен съдебен изпълнител (ПЧСИ) П. Г. отворила наддавателните предложения, като на място направила проверка на документите за участие, предоставени от [фирма]. В запечатания плик се намирили изискуемите съгласно ГПК документи, включително и пълномощно и протокол от заседание на едноличния собственик на капитала на [фирма], копие от личната карта на пълномощник на наддавача. Допълнително, ПЧСИ Г. направила проверка в базата данни на правноинформационна система „Л.“, от която били разпечатани множество дружествени документи, сред които и удостоверение за учредяване на [фирма] от 2002 г. в Регистъра на международните търговски дружества в Б., като седалището и адреса на управление на това дружество бил посочен [населено място], Б., Ц. А..

След като ПЧСИ Г. установила, че наддавателното предложение отговаряло на всички изисквания на ГПК, с протокол от 20.11.2012 г. тя възложила процесния имот на [фирма], действащо чрез управителя си В. Л. за сумата от 1 277 020 лева.

При така извършената публична продан, от страна на ПЧСИ Г. или ЧСИ Я. не била извършена идентификация на физическите лица, действителни собственици на купувача [фирма], включително и чрез изискване на декларация, подписана от законния представител на юридическото лице, преди подписване на протокола за обявяване на наддавателните предложения и възлагателното постановление.

При отваряне на наддавателните предложения не е присъствал представител на дружеството - купувач. ЧСИ С. Я. не е присъствал при това действие и при възлагането на недвижимия имот на [фирма].

При извършена проверка Р. Т. - експерт в отдел „Контрол върху задължените лица“ при Д. установил, че ЧСИ Я. виновно е допуснал нарушение на чл. 6, ал. 2 от ЗМИП, доколкото като задължено лице по чл. 3, ал. 2, т. 32 от ЗМИП не е изпълнил задължението си по чл. 6, ал. 2 от закона да идентифицира физическите лица, които са действителни собственици на дружеството-купувач.

Поради това на 15.07.2014 г. Р. Т. - експерт в отдел „Контрол върху задължените лица“ при Д., в присъствието на двама свидетели и на нарушителя, което е удостоверено с техните подписи, съставил АУАН № ФР-10-3288/15.07.2014 г. С акта на ЧСИ Я. е вменено извършването на административно нарушение по чл. 6, ал. 2 от ЗМИП, извършено на 20.11.2012 г.

В срока по чл. 44, ал. 1 ЗАНН не е постъпило възражение срещу акта. Въз основа на

АУАН № ФР-10-3288/15.07.2014 г. при пълна идентичност на описаното нарушение и неговата правна квалификация било издадено процесното Наказателно постановление № 38-150/13.10.2014 г., като на ЧСИ С. Я. е наложена глоба в размер на 500 лева за нарушение на чл. 6, ал. 2 от ЗМИП.

При така установената фактическа обстановка СРС е формирал извод за незаконосъобразност на НП като е изложил две основни групи мотиви:

1. липса на съставомерност - в чл. 6, ал. 2 от ЗМИП задължението за идентификация не е насочено спрямо всички субекти, а единствено спрямо тези, с които задълженият субект е установил клиентски отношения. Според СРС понятието „клиент“ следва да се възприема като ползвател на услуги, предоставяни от другата страна по сделката. Но сделката/договорът се дефинира от гражданското право като „съглашение между две или повече лица, за да се създаде, уреди или унищожи една правна връзка между тях“ (чл. 8, ал. 1 от ЗЗД). Следователно при договора страните са равнопоставени и доброволно влизат в облигационни отношения помежду си. Но правоотношението между ЧСИ и купувача на публична продан не отговаря на тези критерии, доколкото ЧСИ е натоварен с властнически правомощия съгласно чл. 2 от ЗЧСИ. В този смисъл страните в изпълнителния процес (длъжник, вискател, наддавачи и купувач) не се явяват „клиенти“ на ЧСИ, а техните взаимоотношения детайлно са развити в част пета на ГПК.

2. Не е доказана съпричастността на ЧСИ С. Я. към вмененото му нарушение. Без съмнение именно в неговата кантора е образувано изпълнително дело № 201008440402194, но процесната публична продан е обявена не от ЧСИ Я., а от помощник ЧСИ П. Г.. Липсват доказателства, че ЧСИ Я. е присъствал или участвал в обявяването на публичната продан и възлагането на имота, следователно и липсва негово задължение да идентифицира физическите лица действителни собственици на ЮЛ - купувач на публична продан. Съгласно чл. 36, ал. 1 от ЗЧСИ „Частният съдебен изпълнител може да овласти един или повече помощник-частни съдебни изпълнители, които отговарят на изискванията по чл. 5, ал. 1, т. 1, 2, 4, 5, 6 и 7 и чл. 6 и успешно са положили изпит“. Правомощията на помощник ЧСИ са уредени в чл. 37 от закона, като там изрично е регламентирано, че той може да извършва съгласно указанията на частния съдебен изпълнител всички действия от неговата компетентност, като при липса на особени правила, за помощник-частния съдебен изпълнител се прилагат правилата за частния съдебен изпълнител. Самостоятелността на ПЧСИ при изпълнение на неговите функции се извежда и от разпоредбата на чл. 37, ал. 3 от ЗЧСИ, която предвижда солидарна отговорност на ЧСИ и ПЧСИ за вредите от неизпълнението на задълженията на помощник ЧСИ. Следователно ПЧСИ Г. е извършила изпълнителните действия, които са визирани в обжалваното НП и ако изобщо това е допустимо, би следвало да се ангажира нейната административнонаказателна отговорност (но при отчитане, че в чл. 3 от ЗМИП липсва посочване на помощник-частните съдебни изпълнители). Съгласно чл. 24, ал. 1 от ЗАНН административната отговорност е лична.

Обжалваното решение е правилно със следните уточнения по мотивите:

Неправилен е изводът на СРС, че ЧСИ нямат задължение по чл. 6, ал. 2 от ЗМИП да идентифицират физическите лица, които са действителни собственици на юридическо лице – клиент при извършването на сделки или операции с такъв вид клиент. Понятието „клиент“ по смисъла на ЗМИП и Директива 2005/60/ЕО не се покрива с вложеното от СРС съдържание – равнопоставена страна по сделка, а включва което е

да било лице – участник в проведените от ЧСИ действия по изпълнение. Същевременно правилен е изводът на СРС, че констатацията на наказващия орган относно авторството на деянието е в противоречие с разпоредбата на чл. 24 ал. 1 от ЗАНН, установяваща личния характер на административно-наказателната отговорност. За осъществен състав на административно нарушение по см. на чл. 6 от ЗАНН отговорност се носи от лицата, които са ги извършили. Изключение от този принцип представлява допустителството (чл. 24, ал. 2 и чл. 26, ал. 3 от ЗАНН). Няма доказателства по делото, че ЧСИ С. Я. е присъствал при отваряне на наддавателните предложения и при възлагането на недвижимия имот на [фирма]. След като отговорността на касатора е ангажирана за извършено чрез бездействие деяние, то е необходимо да се докаже от АНО, че субектът на нарушението е знаел за обстоятелствата, при които законът го задължава да извърши конкретно действие и същият виновен го е нарушил. След като не е извършител на деянието, С. Б. Я. би могъл да бъде наказан единствено като допустител - чл. 23, ал. 1 от ЗМИП. Допустителите на административни нарушения се наказват само в случаите, предвидени в съответния закон – чл. 10 от ЗАНН. Санкционната норма на чл. 23, ал. 1 от ЗМИП урежда изрично наказуемост за лице, което допусне визираното в НП нарушение. Допустителството е особен вид нарушение, при което едно лице по закон е длъжно да се противопостави на определено неправомерно поведение, но не го е направил. Между поведението на допустителя и осъществяването на нарушението е налице причинна връзка, тъй като бездействието улеснява извършването на допуснатото нарушение. За разлика от отговорността на юридическите лица и едноличните търговци (чл. 83 от ЗАНН), която има обективен характер и въпросът за вината е извън предмета на изследване, субективните признаци от състава на допустителството подлежат на установяване на общо основание. Бездействието, при наличието на задължение за активно поведение, е противоправно само ако съществува обективна възможност субектът да осуети извършването на нарушението. Това предполага конкретни представи в съзнанието на дееца относно осъществяването на деянието, неговите свойства и особености. При липсата на интелектуалния елемент на вината не би могъл да бъде формиран и волеви - отношението към съставомерните последици. С. Б. Я. обаче не е привлечен към административно-наказателна отговорност в качеството му на лице, което е допуснало извършването на нарушението, а като извършител на това деяние. В процесното НП не се съдържат никакви твърдения, относими към предпоставките на отговорността за допустителство, а тя не следва по предположение. Ето защо и в заключение, след като С. Б. Я. не е извършил вмененото му нарушение и при отсъствието на повдигнато обвинение за допустителство, като е отменил НП СРС е постановил правилно решение като краен резултат.

По изложените съображения съдът не намира основания за отмяна на оспореното решение и последното следва да бъде оставено в сила.

Водим от горното и на основание чл. 221, ал. 2, пр. 1 от АПК, вр. с чл. 63, ал. 1, изр. 2 от ЗАНН, Административен съд София-град, XII касационен състав

РЕШИ:

ОСТАВЯ В СИЛА Решение на Софийски районен съд от 17.07.2015 г., НО, 17-ти състав по НАХД № 19962/2014 г. по описа на СРС.

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване или протест.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: 1.

2.